

کوشتنی مردوو یهك ... نووسینی: گهلا ی

مردن دراوسلمان، ئه و دراوسیهی بهرامبه ر مالم، ماوهیه که کاوه له بهرخیهوه شتی وا ئهت، هه موو شهو لك خهون به مردنی ئهوهوه ئه بینت، له خهونیدا مردنی جیا جیا ئه بینت، مردنی جیا جیا ئه چت، بهام هه چیان وهك مردنی ئه و نین، له سهیرکردنی هه موویان قزی ئه بتهوه، ئازار ئه چت؛ خهفت دای ئه گرت، که چی بینینی ئه و به مردوویی چتری پ ئه بهخشت، دهستهکانی ئه وهشانت و سه ما ئه کات، به قاقاوه ئهت: " ئه و مردنیهی ئه و دووباره ژیانم پ ئه بهخشتهوه ". به یانیا نیش که هه دهستت جهستهی ب نی ئه و مردوانه ی لادت که شه و له خهونیدا بینویه تی، یه کسه ر دوا ی له خه وهستهانی ئه کات ب گه رماوه که وخی ئه شوات، بهام نه سابوون و نه شامپ و نه دیتیش ب نی ئه و مردووانه ی له سه ر لانا بات. پاشان دوا یی نیو کاتژم ر و زیاتر خووشتن تا ئاوی گه رمی له سه ر سارد ئه بتهوه، به و ب نه گلاوه وه که ئه و نه بت که سی تر ب نی ناکات، دته دهره وه و له په نجه ره که وه که شیشهکانی ژه نگیان بردووه و لایه کی شکاوه سهیری ماله دراوسکه ی بهرامبه ریان ئه کات، هه ر له و ده مه شدا یه که ب نه گلاوه که ی له سه ر لئه چت، چونکه له خه یایدا ئه و مردووه ی ئه و ب نی نرگز و گو او ئه دات.

له و ده مه دا ئه بینت دوو پاسه وان که وهك ببت پاسبه وانی مردوو یهك بن یاخود پاسه وانی له گگکی ازاهوی به نهخش و نیگاری که سلك بکه ن له گستانکی کی ک نی و رانه دا که چوارده وریان په ه له گگی ک ل شکاو، ده رگای ماله که ئه که نه وه که ده رگایه کی ازاهوی سوور و ه شه، یه کلك له پاسه وانه کان که قزکی زهرد و چاوکی سهوز و با لایه کی مامناوهندی هه یه ده رگای ئت مبله سپیه پنج ده فته ر دینارییه که ئه کاته وه، که ئه وه نده نابت له لایه ن ئه وانی تری سهروو خیه وه وهك دیاریهك بی هاتووه. کاوه چیت ر نایه وبت له بهر په نجه ره وه سهیر بکات و به اکردن ئه چته بهردهم ده رگای هوشه که یان، له ووه به تامه زر یه وه سهیر ئه کات، پیاوکی کورته بنه ی سه ر ووتاوه له قاتکی نیلی و یباتکی زهرد و قه میسکی سهوز و قایشکی پرته قالی له گه پلاوکی قاهوی دا سهیرکی ده ورووبه ری ئه کات و له ژره وه و به پکینینکی سامناکه وه که وهك ئه و ئه هریمه نانه وایه که به گه مزه یی فریشه کان پ ئه که نن

به كاوه پښهكه نى، پښهكه نښ و هيچى تر نا ټټ، پښهكه نينښك كه چە ندانى گه مزانده، به ټام بڼ كاوه ټهو ته نها مردويه كه پښهكه نټ، نيگه ران بوو له وهى كه چن ټه بټ مردويهك پښهكه نټ، له بهرڅپه وه ټه يووت: "هر ټه بټ ټټښك ټهو پښهكه نينه بكوژم، ټه بڼ كارښك بكمه گريانيش نه توان ټټ جځى ټهو پښهكه نينه ټهو بگرښته وه".

له لايهن پاسه وانه كهى تريه وه كه با ټايله كى بهرز و جهسته يه كى چوارشانه ټه يه ده رگاي ټټ ټټ مېله كهى بڼ كرايه وه و ټټ ټټ شتن. ټه ونده ټه مابوو سه رى گڼڅخوات، بينينى ټهو به زيندوويى زڼر بڼ زاري ټه كړد. به ناچاري چوه ما ټه وه، له بهرڅپه وه ټه يوټ و ټه يوته وه: "ټه بڼ ټهو مردوه بكوژم، ټهو مردوه ټه بڼ بكوژم، نا نا بټ ټه ټكى مردوو زيندوو بټ، هر ټه مشهو، ټه مشهو له ناوى ټه بهم". له سه ر دښكه ټزيه كون كونه كه دانيشت و پاځى به باليفه ټه قه سووفه كه يه وه دا، كڼ ټټ ټټ ټټ ټيځيه كهى هه ټگرت و ويستى هه ټيځكات به ټام بڼ ټه ټه بوو، چه ندجارښك هه وځى داو هر بڼ ټه ټه ټه بوو، ناچار پاتريه كانى سه راوڅر كړدوو و لځى چوه پښه وه تا ټيځيه كهى هه كړد. خستيه سه ر كه ناځى يهك و ټه وى بينى، به په شځاويه وه هاواري كړد: "مردوه كه! مردوه كه! له ټيځيش ده رټه كه وټ". څڼ را گڼځى بڼ كه ناځى دوو و هه مديسان ټه وى له سه ر بوو، كه ناځى سځ و چوار و پينج و شش و تا دوازده ش هر ټه وى له سه ر بوو، له كه نا ټه كاندا وا ده رټه كه وټ كه وتار بدات، له وتاره كانيدا وهك ټه وه وا بوو شټښك څخوات و لځى ټټر نه بټ، هر ټه ټخوارد و ټه ټخوارد وه. يه كسه ر ټيځيه كهى كوژانده وه، حه زى ټه كړد بيشك ټټ، به ټام چونكه هر ټهو ټيځيه يان هه بوو و پاره ټه وه شيان نه بوو ټيځي ټكى تر بڼ نه و نيشكاند.

چوه سه ربان و له بهرام بهر ما ټيان دانيشت و ده ستى به بير كړدنه وه كړد، بير كړدنه وه له وهى چن ټه مشهم ټهو بكوژ ټټ و ټټ حى ټارام بځات، نه شي ټه زانى بڼ به كوشتنى ټهو ټټ حى ټارام ټه بټ؛ ټه نځه بشيزان بټ. ټه وهى به بيردا هات كه هر ټټ ستا به دزيه وه بچ ټه ما ټه كه يان و دواتريش بچ ټه ژوورى نوو ستنه كهى تا شو ده گه ټټ ته وه چاوه ټټ ټكى بځات يا خود ټه نځه زووتريش بځه ټټ ته وه، به ټام ده بټ ټاگادار بټ څڼ زان و مندا ټه كهى پښه زانن. چوه خواره وه بڼ چيستخانه كه و ده گه ا بڼ شټښك كه به كه ټكى كوشتن بټ، هيچى واى نه د ټزيه وه، ناچار چوه ژوورى پشته وه و ټهو سندوقه ټه ټايله وه كه شتى كڼ ټى څڼ زانه كه يانى ټټ دا بوو و دا يكي زڼر باش ټه پپاراست. له ناو سندوقه كه دا خه نجر ټكى با پيرى ټټ دا بوو، ټهو با پيره ټه كاتى څڼ

له لایهن كـمهـكـ جاشهوه كوژرابوو. دایكى كه بینى خه نجه ره كەى به دهسته وه یه به پهشـكاویه وه پـی ووت: "كوـی خـم! چى له و خه نجه ره ی باپیرت ئەكهیت؟! " كاوهش زـر به نهرم و نیانییه وه پـی ووت: "دایه گیان پیشانی هاوـیه کی ئازیزی ئەدهم و تهواو، ههر ئەوه نده" دایکیشی به سهرله قاندنیکه وه ووتی: "باشه بهـام باش ئاگاداری به ههر ئەوه مان ماوه ته وه له باپیرت".

خه نجه ره كەى به پهـیهـكـ تووند بهست و خستییه نـو چاكه ته كه یه وه و دهركه وت، له دهره وه بایه کی زـر سارد هـهـی كـردبوو كه مـرـفـ به زهحمەت خـی له بهردا ـائـهـگیرا. خـرا له ماـهـكه یان نزیكـ بوـهـوه، نه پاسهوان و نه كەسى تریشی بهدی نه كرد. له دیواری حهوشه كه وه به چاوترووكانـكـ خـی ئاودیو كرد، حهوشه كه یان پـیـبوو له داری هه مهـجـر و گوـی ـهـنگاو ـهـنگ. ههستـكـی ـاگـرت و گوـی له هـیچ دهـنگـكـ نه بوو، وهـكـ ئەوی خانووه كه كەسى تیانـهـبـت، له دەرگا كه چووـه پـیـشه وه و به ئاستهـم كـردیه وه بـ ئەوی كهس گوـی له دهـنگـی دەرگا كه بـت، وهـكـ ئەوه وابوو ئەزموونی چەند ساـ دزیکردنی له ماـان ههـبووبـت له كاـتـكـدا پـشـتر ههـرگیز بهـدزیه وه نهـچووـبوـهـ ماـی كەس، به ئەسپایه وه بهـره و پهـیژهـكان چوو، كه نزیكـ بوـه وه له پهـیژهـكان گوـی له دهـنگـی قاپ و قاچاخ بوو كه له چـشـتخانه كەى دوواوه ئەهات، دیاربوو خهریکی خواردنی نانی نیوهـ بوون. له قاتی سهره وه یهـكـسەر چووـه ژووری ئەو، كه چووـه ژووره كەى سهری سوـما له قهـشهـنگـی ژووره كەى، دیواره كانی وهـكـ ئەو بریسكانه ی لهـسەر ـووی ئاو دهـبینـین كاـتـكـ كه خـره تاو لـیان دهـدات دهـبریسـكانه وه، فهرش و شته كانی تری ئەم ژووره ئەوه نده سهرنجـاـكـش بوون كه وهـسف ناـکرـن، ببوورن كه ناتوانم وهـسفیان بكەم. خهریکـ بوو له بهر جوانی ژووره كه ئەوه ی له بیرچـته وه كه بـ كووشتنی كهـسـكـ هاـتوو، بهـام كه سهیری جـگـای نووستنه كەى كرد یهـكـسەر بـنی مردوو هـكه ی كـرده وه، یهـكـسەر خـی خزانده ژـر سیهـمه كه و لـی مات بووه.

پاش چارـگـكـ له چاوـهـوانی گوـی له دەرگای ژووره كه بوو كه دهـكـرـته وه، له بهر ئەوه ی نهـیده بینى نهـیده زانی كـیه، بهـام دواتر به بـنی ناسیه وه كه ئەوه، ئەو مردوو هـی كه ئەـبـت بـكوژـرت، بهـلایه وه سهیر بوو كه ئەو وا زوو گـهـاوه ته وه، چاوـهـوانی ئەوه ی ئەكـرد شو بگـهـته وه، دیاره زـر به پهـله یه بـ كووشتنی خـی. پاش ئەوه ی جلی نووستنی له بهر كرد لهـسەر سیهـمه كه پاـكه وت و یهـكـسەر خوی لـكه وت، ههـموو ئەوانه ی مردوون زـر زوو خهویان لـئهـكه وـت. دهـستبهـجـ دوا ی ئەوه ی زانی خوی لـكه وتوو له ژـر سیهـمه كه دهركه وتوو و ویستی

زځر به په له کاره کې ته و او بکات، به تانیه کې هه دایه وه و سه یری لاشه کې کرد که وهك لاشه ی مردوویهك و ابوو، ئه یو یست له شوښنكی وای بدات که یه کسر ته و او بټ، دمك ده یو یست له سهری بدا و دمك کیش ده یو یست له دټی بدات، به حاسته م ده ستكی له سهر دټی دانا بټه وهی دټی بټ له وهی که مردوویهك ده کوژټ نه وهك زیندوویهك، دټی لټی نه ئه دا له کاتكدا پر خه ی ټانه ئه وه ستا، پر خه کې وهك ئه و ټویه و ابوو که له سهره مهرگدا ده نا ټینټ، که یفخ ټشوو به وهی که دټی لټی نه ئه دا، جگه له وه ته نانه ت هیچ هه ستیشی به وه نه ئه کرد که هر دټیشی هه بټ، ئه و مردووه یان جیاواز بوو له وانی تر، مردوویهك بوو به بټ دټی له کاتكدا ئه وانی تر ته نها دټیان له لټدان وه ستا بوو. خه نجره کې به رز کرده وه و به هه موو هټزی که هر گیز پټشتر ئه وه نده هټزه ی له هیچ شتټکدا به کار نه هټنا بوو پیا یك ټشا، به ټام سه یری کرد هیچ خوښك له دټیه وه نایه ت، ته نانه ت بریند کیش له سهر دټی دروست نه بوو، که چی خوښن له دټی خټی ته هات، خوښك که له هیچ خوښكی تر نه ئه چوو، هټنگی ټټکه ټه یهك بوو له سوور و هټش، بټیشی بټنی شه ټابی لټ ته هات، شه ټابك که نه ئه و نه هیچ که سی تر خوار دبوویه وه، ئه و ژووره ی که پټ بوو له هټنگی ټا و واټا ټیی بوو به یهك هټنگ، که ئه ویش هټنگی دټزه خ بوو؛ له ناویشیدا مردووه که وهك ئه هریمه نك ده رئه که وت و به قاقایه کی ناساز ه وه ئه یوت؛ "یهكك دټی نه بټ، چټن ئه کوژرټ، ئټمه هه موو جهسته مان مردووه ته نها زمان مان نه بیت؛ ټټ ده بوا یه زمان ت ببټیامایه بټ ئه وی بمکوژیت". کاو ه ش به ده ننگكی نزمه وه که پټ بوو له ئازار ئه یو یست پټش ئه وهی هه ناسه ی لټ ببټټ بټټ "ژیان، دایك، ئازادی" به ټام هر چه ندی ئه یکرد نه ی ئه توانی و زمان ی به بټ ویستی ئه و هر ئه یوت؛ "مردن، مردن، مردن.....".

نووسینی: گه ټا ټی